

[Sigsgaard.]

Man handler altså stik imod det, som man siger er regeringens princip.

Man må sige, at der er meget falske toner i udenrigsministerens lur.

Hvad det andet princip angår: at Danmark ikke skal tage stilling af hensyn til freden, har Danmark jo netop taget stilling. Danmark har taget stilling for USA, og regeringens modstand imod forslaget her understreger denne stillingtagen. Dansk anerkendelse af Nordvietnam ville gøre Danmarks stilling mindre ensidig og ville bringe os nærmere udenrigsministerens og regeringens andet princip. I stedet handler regeringen altså stik imod også det andet af de principper, som den har stillet op.

Dansk anerkendelsespolitik er desværre i høj grad præget af politiske hensyn. Vi anerkender Vesttyskland, men ikke Østtyskland, Sydkorea, men ikke Nordkorea, og hovedprincippet synes at være, at man kan finde et rigtig effektivt militærdiktatur et eller andet sted, som man kan anerkende fremfor et kommunistisk land, så gør man det. Men der har dog været en voksende tilbøjelighed til at mene, at man bør holde op med alle disse politiske hensyn og simpelt hen anerkende de regeringer, der har og udøver magten.

Men nu kommer så regeringen midt i denne udvikling og bringer et helt nyt princip ind. Nu skal dansk anerkendelse gøres afhængig af den politiske virkning, som den kan tænkes at have på tredjelande. Man siger det så kønt: kriteriet for anerkendelse er, om den gavner fredens sag. Indførelsen af et sådant helt subjektivt kriterium bryder fuldstændig den udviklingslinje, som var i gang, og den lægger for alvor op til, at der nu skal drives politik på det felt. Man kan forestille sig masser af andre situationer, hvor regeringen kommer og siger: nu har vi afbrudt den diplomatiske forbindelse med dette eller hint land, for nu gavner det freden, og et halvt år efter: nu har vi optaget diplomatiske forbindelser med et helt tredje land, for nu gavner det freden, alt sammen efter regeringens opfattelse, altså et helt subjektivt kriterium, et tilbagefald til en linje, som man var ved at bevæge sig væk fra.

Det er jo helt op til regeringen at tage stilling i disse sager, og det vil altså sige, at man kommer ganske bort fra de mere sag-

lige kriterier, man ville lægge til grund, eller i hvert tilfælde de lettere konstaterbare kriterier, nemlig hvem der har og udøver magten i de pågældende lande.

Jeg ved ikke, om regeringen har gjort sig disse konsekvenser klart, men den kan ikke stå og komme med ét sæt såkaldte argumenter i denne situation og så lade dem være fuldstændig glemt i den næste.

VS vil naturligvis stemme for forslaget, og når regeringspartierne stemmer det ned, stemmer de, så vidt vi ser det, imod Vietnams selvbestemmelsesret, så stemmer de for en fortsættelse af indblandingspolitikken, for ensidighed i den sag, som man siger man vil væk fra, men som man ikke desto mindre her i dag ved sin afstemning bekræfter at man står fast på, og så stemmer de efter min bedste overbevisning imod noget, der måske kunne betyde en lidt hurtigere afslutning af USAs krig imod Vietnam. Loyaliteten over for USA vejer for regeringspartierne tungere end alle de smukke ord om Vietnam — desværre.

Skovmand: Nordvietnam har eksisteret som selvstændig stat siden 1954. Alligevel er det først med den betænkning, der her foreligger, at et flertal i folketinget går ind for, at Danmark optager diplomatiske forbindelser med Nordvietnam, om end man vil vente og se, hvad der kommer ud af Parisforhandlingerne.

Det er glædeligt, at man nu er nået så langt, og jeg synes ikke, hr. Frode Jakobsen med nogen ret kan hævde, at det radikale venstre går baglæns i udenrigspolitisk henseende. Nu ved jeg, at hr. Frode Jakobsen altid har haft en positiv holdning over for frihedskampen i Vietnam, men det har hans parti ikke haft. Han burde derfor optræde med større varsomhed i denne sag, når han optræder som partiets ordfører.

Selv om jeg synes, der er nået meget i betænkningen, vil jeg alligevel stemme for SF's forslag, og jeg skal kort begrunde hvorfor.

Jeg er af den opfattelse, at en sådan anerkendelse i øjeblikket vil være til gavn for forhandlingerne i Paris. Jeg skal indrømme, at man med en sådan anerkendelse løber en risiko for at opmuntre kredse i Nordvietnam og måske også den nationale befrielsesfront, som går imod en fredsslut-